

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387954624/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

aabent: det tilhører Dem – reent og udeelt. Men – hvis ingen Følelse i Deres skulde tale for mig – hun saae paa mig med et smerteligt Blik, i hvilket jeg troede at skimte et Glimt af Ømhed. Jeg greb hendes Haand, som hun ikke unddrog mig. »Alice!« vedblev jeg; »hvis jeg ikke var Dem ganske ligegyldig – kun et Ord, et eneste husvalende Ord! Jeg kan vente, vil vente taalmodig, indtil det Forhold, De nys betegnede, maaskee kunde forandres, uden at løses.«

Hun trak sin Haand blidelig tilbage, holdt den anden et par Secunder for Øjnene, sammenpressede Læberne, som for at dæmpe frembrændende Graad, og viste saa til en Stol ved Siden af mig. Mekanisk satte jeg mig; hun sank, eller meer, segnede ned paa en anden. – Nogle Øjeblikke sad hun bestædt i indvortes Kamp; hurtigt bølgede Barmen, Øjenlaagene klippede; omsider frembrød hendes Ord med et skjælvende Suk.

»Førend De andengang ønsker mit Svar paa det vigtige Spørgsmaal, De har behaget at gjøre mig – sagde hun med Fatning – »bør De kjende mere til mig, min Skjæbne, og min Stilling, end det lidet, De hidtil vidste. Men først, saafremt De har mig – som jeg – jeg – nærer en oprigtig Højagtelse for Dem, udbeder jeg mig Deres Løfte: at De, naar min Historie er til Ende, bier indtil jeg selv uopfordret svarer paa Deres alt for artige Ytring.« Jeg lovede det.

»Hvad min Fødsel og Herkomst angaaer« sagde hun, »da er jeg mig selv ligesaa ubekjendt som Dem. Jeg veed hverken af Fader eller Moder; ene, uden Frende eller Ven, er jeg udstødt paa Livets Skueplads. – Og til en virkelig Skueplads hæfte sig mine tidligste Erindringer; ja, min Herre! jeg har henlevet min Barndom med Liniedansere, Springere og Kunstrytere – jeg følte, at der gjennemfoer mig ligesom en kold Gysen; og jeg bemærkede, at hun kastede et Sideblik til mig – »Min Smule Færdighed i Dans – har jeg erhvervet under Graad og Pidskesmert. Ofte ønskede jeg – ak! jeg kunde ikke bede til Gud; thi jeg kjendte ham ikke – jeg ønskede at Touget maatte briste, og jeg ved et sonderknusende Fald faae en Ende paa mine Lidelser. Selv turde jeg ikke kaste mig ned; thi jeg frygtede Svøben meer end Døden. Ofte, naar Klap og Bravoraab regnede ned over mig, og jeg med Armene korsviis over Brystet bøjede mig for det jublende Publicum, trillede de bittreste Taarer ned over mine magre sminkede Kinder.«

»Jeg skulde upaatvivleligt engang alligevel fundet Lejlighed til at gjøre sikker Ende paa min usle Tilværelse, hvis ikke den for mig saa